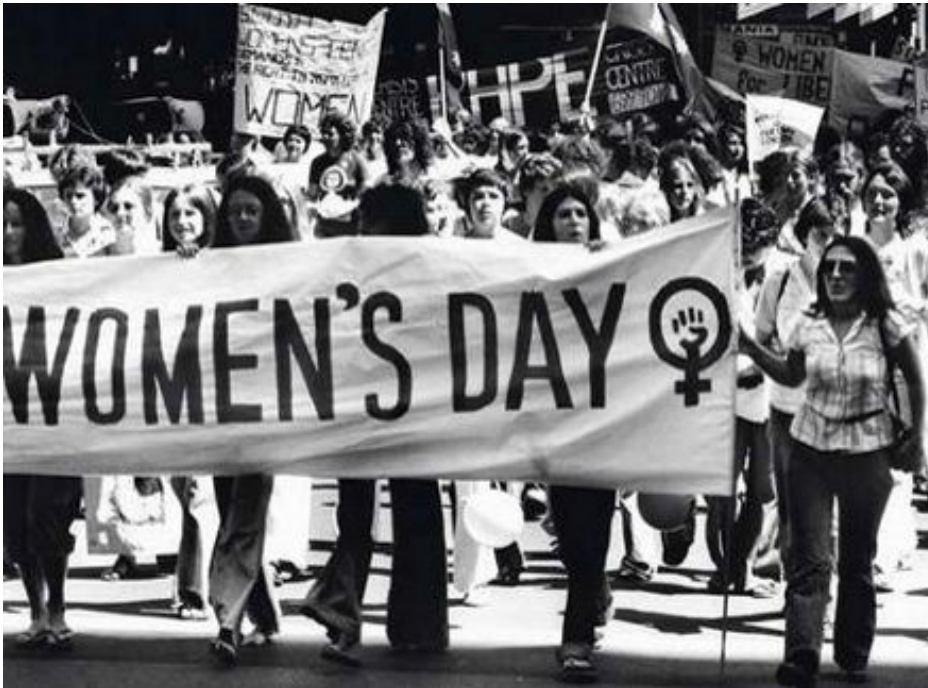

ΕΛΜΕ Ζακύνθου: Ανοιχτή επιστολή στις μαθήτριες και τους μαθητές της Ζακύνθου για την ημέρα της γυναίκας

Submitted by user-2 on Δευ, 09/03/2015 - 09:32

- [ΕΛΜΕ-Σύλλογοι](#) [1]

Αγαπητή μαθήτρια, αγαπητέ μαθητή.

Το 1977 ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ) όρισε την 8^η Μαρτίου ως Παγκόσμια Ημέρα για τα δικαιώματα της Γυναίκας και τη Διεθνή Ειρήνη. Γιατί όμως η μέρα αυτή καθιερώθηκε ως παγκόσμια ημέρα της γυναίκας; Τι το τόσο

σημαντικό συνέβη αυτή την ημέρα ώστε να αφιερώνεται στη γυναίκα;

Τα πρώτα σκιρτήματα της γυναικείας χειραφέτησης στη σύγχρονη εποχή εντοπίζονται κατά τη διάρκεια της Γαλλικής Επανάστασης. Τότε, οι γυναίκες του Παρισιού ζήτησαν «ελευθερία, ισότητα, αδελφότητα» στις Βερσαλλίες σε μια μεγαλειώδη πορεία.

Στις 8 Μαρτίου 1857 οι γυναίκες που δούλευαν στα εργοστάσια υφαντουργίας και ιματισμού (οι ονομαζόμενες «εργάτριες ρούχων») στη Νέα Υόρκη των ΗΠΑ ξεσηκώθηκαν σε διαμαρτυρία και απέργησαν. Αγωνίζονταν ενάντια

στις απάνθρωπες συνθήκες εργασίας και στο χαμηλό μισθό. Είχαν κατανοήσει δηλαδή οι κλωστοϋφαντουργίνες ότι σε μία κοινωνία εκμετάλλευσης, οι γυναίκες θα γίνονται αντικείμενο εντονότερης εκμετάλλευσης στους

χώρους δουλειάς σε σχέση με τους άντρες.

Η αστυνομία επιτέθηκε στις διαδηλώτριες και τις διασκόρπισε σκοτώνοντας πολλές από αυτές. Δύο χρόνια αργότερα, πάλι το Μάρτιο, αυτές οι γυναίκες οργάνωσαν την πρώτη εργατική ένωση προσπαθώντας να προστατεύσουν τους εαυτούς τους και να κερδίσουν μερικά βασικά δικαιώματα στο χώρο εργασίας τους.

Στις 8 Μαρτίου 1908, 15.000 γυναίκες παρέλασαν μέσα από την Νέα Υόρκη απαιτώντας λιγότερες εργάτορες, καλύτερο μισθό, δικαίωμα ψήφου και να σταματήσουν να απασχολούνται παιδιά σαν εργάτες. Υιοθέτησαν το

σύνθημα «Ψωμί και τριαντάφυλλα» (Bread and Roses), με το ψωμί να συμβολίζει την απαίτηση να ικανοποιηθούν οι λαϊκές ανάγκες και τα τριαντάφυλλα το αίτημα για μια καλύτερη ποιότητα ζωής.

Την ίδια χρονιά και για πρώτη φορά γιορτάστηκε στις ΗΠΑ η συγκεκριμένη γιορτή μετά από πρωτοβουλία του Σοσιαλιστικού Κόμματος και δύο χρόνια αργότερα η γιορτή αυτή διεθνοποιήθηκε, αφού υιοθετήθηκε από τη Δεύτερη Διεθνή ύστερα από πρόταση της Κλάρας Τσέκιν. Η 8η Μάρτη καθιερώθηκε ως επίσημη κρατική γιορτή και αργία από τη Σοβιετική Ένωση ύστερα από πρόταση της φεμινίστριας της Αλεξάνδρας Κολοντάι.

Στην Ελλάδα, το αίτημα για τη γυναίκα χειραφέτηση και τη διεκδίκηση ισότητας με τον άνδρα τίθενται για πρώτη φορά από τη Ζακυνθινή συγγραφέα Ελισάβετ Μουστά-Μαρτινέγκου. Πιστή στην κοινωνική της αποστολή, η

Μαρτινέγκου θα αγωνίζεται για το αυτονόητο δικαίωμα των γυναικών στη μόρφωση, στη συμμετοχή στην κοινωνική ζωή, στην ισότητα.

Το ζήτημα της γυναικείας ισότητας σε πολιτική βάση τίθεται για πρώτη φορά στη χώρα μας από το ΣΕΚΕ που αργότερα μετονομάστηκε σε ΚΚΕ στο ιδρυτικό του συνέδριο το 1918. Στο πρόγραμμά του δήλωνε ότι μεταξύ των στόχων

του είναι: «Η πλήρης αστική, πολιτική, οικονομική και κοινωνική εξίσωση των γυναικών προς τους άντρες. Κατάργησης όλων των νόμων που περιορίζουν τα δικαιώματα της γυναίκας και του νόθου παιδιού», «απαγόρευση της νυχτερινής

εργασίας για παιδιά και γυναίκες», «με νόμο υποχρέωση των δήμων και κοινοτήτων να συντηρούν γυναικολογικά μαγειρεία για τις γυναίκες των εργατών». Ζητούσε ακόμα να παραχωρηθεί στις γυναίκες το δικαίωμα του εκλέγειν και

εκλέγεσθαι και να κατοχυρωθεί ο πολιτικός γάμος.

Χρειάστηκαν δεκαετίες έντονων γυναικείων αγώνων για να μπορέσουν οι Ελληνίδες να αποκτήσουν δικαίωμα ψήφου. Για πρώτη φορά ψήφισαν στις δημοτικές εκλογές της 11ης Φεβρουαρίου 1934. Εκλογικό δικαίωμα δεν δόθηκε σε όλες, αλλά μόνο σε όσες είχαν κλείσει τα 30 χρόνια και διέθεταν τουλάχιστον απολυτήριο Δημοτικού. Στους εκλογικούς καταλόγους της Αθήνας γράφτηκαν μόλις 2.655 γυναίκες, από τις οποίες ψήφισαν τελικά μόνο 439.

Η συμμετοχή της γυναίκας όμως απέκτησε πραγματικά μαζικές διαστάσεις στη διάρκεια της Κατοχής. Στα εδάφη της χώρας που το ΕΑΜ είχε απελευθερώσει από τους Ναζί κατακτητές και τους Έλληνες συνεργάτες τους, πραγματοποιήθηκαν εκλογές στις 23 Απριλίου 1944 στις οποίες η συμμετοχή των γυναικών ήταν μαζική.

Η πρώτη αυτή συμμετοχή γυναικών στις εκλογές άργησε να επαναληφθεί. Μόλις στις 28 Μαΐου 1952 η Ελληνική Βουλή ψηφίζει νόμο που παραχωρεί ίσα πολιτικά δικαιώματα στις γυναίκες ο οποίος όμως ενεργοποιήθηκε κατ' ουσία στις εκλογές της 19^{ης} Φεβρουαρίου 1956. Σε αυτές τις εκλογές εισέρχονται μόλις δύο γυναίκες: η Βάσω Θανασέκου και η Λίνα Τσαλδάρη η οποία μάλιστα ανέλαβε και το Υπουργείο Κοινωνικής Πρόνοιας.

Το εργατικό και το γυναικείο κίνημα πέτυχαν σημαντική αλλά όχι ολοκληρωτική νίκη, όταν στο Σύνταγμα του 1975 καθιερώθηκε η αρχή της ισότητας των δυο φύλων.

Παρά την τυπική αναγνώριση της ισότητας και μολονότι η θέση της έχει βελτιωθεί, η γυναίκα δεν έχει ακόμα κατακτήσει την ισότητα έναντι του άνδρα. Άλλωστε και σήμερα είναι φανερό ότι η γυναίκα είναι το πρώτο θύμα της κρίσης. Το ποσοστό ανεργίας των γυναικών είναι αισθητά μεγαλύτερο από αυτό των ανδρών, βασιλεύει η ανασφάλιστη εργασία και η μερική απασχόληση και σε πολλές περιπτώσεις στον ιδιωτικό τομέα η μητρότητα αποτελεί αιτία απόλυσης. Ακόμα και κατακτήσεις των γυναικών, όπως το διαφορετικό όριο συνταξιοδότησης σε σχέση με τον άνδρα, αφαιρούνται στο όνομα δήθεν της ισότητας και παραγνωρίζεται ότι λόγω της παντελούς έλλειψης κοινωνικών υποδομών η γυναίκα επιβαρύνεται με τις δουλειές του σπιτιού, τη φροντίδα των παιδιών και τη μέριμνα για τους ηλικιωμένους συγγενείς.

Σε πολλές χώρες του κόσμου, οι γυναίκες εξακολουθούν και σήμερα να αντιμετωπίζονται ως κατώτερα όντα, όπως αποδεικνύει το πρόσφατο περιστατικό στην Τουρκία, όπου μια 20χρονη φοιτήτρια που βιάστηκε, δολοφονήθηκε και κήκε ζωντανή από τρεις άνδρες.

Τα γεγονότα αυτά αποδεικνύουν ότι η πολυπόθητη ισότητα δεν έχει ακόμα κατακτηθεί.

Η χειραφέτηση της γυναίκας μπορεί να επιτευχθεί μόνο με τη μαζική της ένταξη στην παραγωγική διαδικασία, τη συμμετοχή της με ισότιμους όρους στα σωματεία, με την πάλη για την πραγματική της απελευθέρωση ως γυναίκας και ως εργαζόμενης, με την πλήρη και ανεμπόδιστη συμμετοχή της στην κοινωνική

και πολιτική ζωή.

Για αυτό και σήμερα η πορεία του γυναικείου κινήματος πρέπει να γίνει φωτεινό παράδειγμα για τους αγώνες του σήμερα και του μέλλοντος. Στους αγώνες αυτούς το ηρωικό παράδειγμα των εργατριών της Νέας Υόρκης, το σθένος της Μαρτινέγκου και το θάρρος των γυναικών που σπάζοντας τα στερεότυπα συμμετείχαν στην πολιτική είναι οι φάροι που πρέπει να μας καθοδηγούν.

Το Δ.Σ.